

Hoofdstuk I

∞ De trol ∞

Ongeveer half zo groot als een mens.

Keelin en Wilko waren samen op wandel in het bos van Schemermeer. Keelin droeg een mandje onder haar arm. Af en toe bukte ze zich om wat mos te plukken. 'Aha, een mooi stukje bekertjesmos voor bij mijn phlox diffusa', zei Keelin.

'Je flox wát?' vroeg Wilko.

'Oh, dat is een duplicatiepoeder', legde Keelin uit. Wilko keek haar nog steeds aan alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

Keelin glimlachte. 'Een poedertje om voorwerpen mee te verdubbelen, te vermenigvuldigen. Eén wordt twee, twee wordt vier enzovoort. Snap je?'

'Oh, juist. Oké', knikte Wilko.

Keelin hield halt aan de voet van een hoge boom. Ze keek omhoog. Wilko volgde haar voorbeeld.

'Hier is het.'

Wilko zuchtte. 'En jij wil dat ik hierin kruip?'

'De hars moet uit de top van de boom komen. Zonder die hars kan ik geen phlox diffusa brouwen', antwoordde Keelin. Ze gaf Wilko een flesje en keek hem verwachtingvol aan. Wilko stroopte zijn mouwen op en klauterde behendig de boom in. Zijn wolverbloed kwam hem duidelijk goed van pas nu.

'Wolven...' mijmerde Keelin plagerig, 'handig om er eentje bij de hand te hebben... soms.'

Wilko was alweer op weg naar beneden. Hij nam een grote sprong en landde keurig in het gras naast Keelin. 'Hier', zei hij.

Keelins gezicht fleurde helemaal op. Ze nam het flesje met een brede glimlach aan. Ze zag hoe Wilko zijn oren spitste. 'Hoor jij dat ook?' vroeg hij.

Keelin luisterde aandachtig. Dan knikte ze. 'Ja, het

lijkt wel alsof er verderop iemand met dingen aan het sleuren is.'

'Kom, we gaan een kijkje nemen.' Wilko ging op het geluid af.

Vanuit het struikgewas zagen Wilko en Keelin een oude vervallen hooischuur staan. Er brandde een vuurtje buiten. De deur van de schuur stond open.

'Wat vreemd', zei Keelin. 'Dat schuurtje staat toch al jaren leeg?'

Wilko zette een stap naar voren en duwde het struikgewas wat opzij. Plots voelde hij Keelins hand rond zijn pols. Ze trok hem achteruit. 'Pas op, daar stapt iets naar buiten!'

Wilko tuurde tussen de bladeren door naar de gedaante die uit het deurgat kwam gewandeld. 'Wat krijgen we nu?! Dat is een trol!'

Hij en Keelin zagen een kleine, gekromde man naar het vuur stappen. Hij had een pokdalig gezicht met een dikke aardappelneus en een lange grijze baard. Keelin en Wilko hielden de trol in de gaten.

'Die moet hier weg!' zei Wilko.

'Wie moet weg?' Het was de stem van Vladimir.

'Ah, je bent er ook. Die trol daar, die moet weg', zei Wilko.

Vlad keek verbaasd. 'Een trol? Dat is lang geleden.'

'Niet te vertrouwen etters zijn het', mopperde Wilko.

Keelin keek haar twee vrienden aan. 'Kom, weg met die griezel!'

De Nachtwachters maakten aanstalten om op de trol af te stappen toen ze iemand hoorden roepen.

'Joehoe!'

Keelin, Vladimir en Wilko zagen hoe Sacha kwam aangefietst. Ze kon de trol niet zien.

'Oh Ji-im! Waar ben je?' riep Sacha.

Toen deed de trol iets waar trollen heel goed in zijn. Hij nam een onschuldige mensengedaante aan.

Er stond geen trol meer nu, maar een knappe jonge kerel van een jaar of achttien.

Toen Sacha Jim in het vizier kreeg, verscheen er een brede glimlach op haar gezicht.

'Ik heb van alles bij voor je', zei Sacha, terwijl ze rommelde in haar draagtas.

'Hmm, chocolade', lachte Jim. 'Lekker! Je bent een engel.'

'Slijmbal', siste Wilko.

'Die twee kennen elkaar! Wat doen we nu?' vroeg Keelin.

Voor iemand iets kon antwoorden, stapte Wilko recht op Jim af. 'Hey hallo!' riep Wilko.

Vlad en Keelin liepen achter hem aan.

'Hé jongens! Kennen jullie Jim al?' vroeg Sacha glunderend.

Sacha was verliefd. Daar viel niet naast te kijken.

(Tussen ons gezegd en gezwezen, beste lezer: Sacha's hoofd slaat nogal snel op hol. Er mag geen jongen in Schemermeer komen of hupsakee, ze heeft vlinders in de buik. De ene keer verandert hij in een cycloop, de andere keer in een trol. Vreemde smaak heeft dat meisje. 'Nee. Jim die kennen wij niet', zei Wilko nadrukkelijk.

'Hij is een backpacker! Kan je dat geloven? Een echte backpacker die in een uithoek als Schemermeer belandt', kigde Sacha. 'Ik kwam hem gisteren tegen, hij komt uit de grote stad.'

'Klopt. Ik ben op trektocht', zei Jim.

'Hij slaapt hier, in de schuur.'

Jim was niet dom. Hij had meteen door dat Keelin, Vlad en Wilko erg wantrouwig stonden tegenover hem.

'Hé Sacha, ik heb een ideetje.' Jim schonk haar zijn charmantste glimlach. 'Zullen we samen iets gaan drinken in het dorp, wij met ons tweetjes?'

Sacha zei natuurlijk ja.

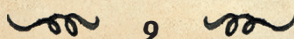
Zij en Jim gingen samen op weg, maar niet voor Jim eerst nog de schuur afsloot met een hangslot – iets dat Vladimir niet was ontgaan.

Wat later waren Keelin, Vlad en Wilko aan de slag in de herberg. Ze stonden aan de bar en keken met lede ogen toe hoe Jim en Sacha buiten gezellig zaten te keuvelen met Ella.

'Wat is die trol toch van plan?' vroeg Vlad.

Ella kwam naar binnen gestapt. 'Wat een charmante jongen, die Jim,' zei ze vrolijk. Ze keek Wilko aan.

'Breng jij hen nog twee sapjes, Wilko?'

Toen draaide Ella zich naar Keelin. 'En ze passen zo goed bij elkaar', kirde ze.

Wilko's gezicht stond op onweer. 'Een wolf die een trol bedient... Ongehoord is het! Ik haat die Jim!'

'Echt? Dat was ons nog niet duidelijk', zei Vlad plagerig. Maar toen zag hij iets dat zijn aandacht trok. Cooper kwam nors het dorpsplein over gebeend. Hij liep recht op Jim af.

'Wat heb je gedaan?' wilde Vlad weten.

'Laten we zeggen dat iemand een anoniem telefoontje heeft gepleegd naar Coop', antwoordde Wilko. Hij zette twee sapjes op een dienblad en liep ermee naar buiten.

'Dus jij logeert zomaar in die oude schuur...' hoorde Wilko Cooper zeggen. Hij kon een binnenpretje niet onderdrukken.

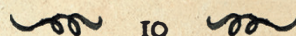
'Ach, moet kunnen', vervolgde Cooper. 'Dat oude ding wordt toch al jaren niet meer gebruikt. Welkom in Schemermeer!'

Cooper stapte weer weg, uitzonderlijk goedgehumord voor zijn doen. Wilko's gezicht betrok. Jim had het in de gaten. Hij schonk Wilko uitdagend zijn warmste glimlach. Die zette de twee sapjes iets te hard op tafel, waardoor zowel Jim als Sacha schrokken. Maar dat kon Wilko worst wezen. Een trol bedienen was één zaak. Er ook nog lief tegen zijn, dat was een ander paar mouwen. Wilko begon de naburige tafeltjes af te ruimen.

'Euh sorry, maar ik moet gaan', hoorde hij Jim tegen Sacha zeggen.

'Nu al?', vroeg Sacha.

'Ja, echt wel. Ik heb nog wat werk', zei Jim verontschuldigend.

'Oh, jammer.' Sacha klonk teleurgesteld.

'We zien elkaar snel weer terug, beloofd!'

Sacha lachte naar Jim. Wilko draaide met zijn ogen. Hij werd bijna misselijk van de kleffe verliefdheid die in de lucht hing. Hij wenkte naar Vlad en Keelin, die prompt naar buiten kwamen.

'Jim gaat ervandoor jongens', fluisterde Wilko.

'Tijd om hem terug te sturen naar de onderwereld. Het is nu of nooit.'

Keelin, Vlad en Wilko gingen discreet achter Jim aan. Ze verloren hem geen seconde uit het oog. Jim wandelde zorgeloos een steegje in. Hij hield halt. Voor hem stond Vladimir. Jim draaide zich om, maar daar stonden Keelin en Wilko al klaar.

'Is er iets?' vroeg Jim. Hij leek niet onder de indruk.

De Nachtwacht sloot hem langzaam in.

Vladimir sprak als eerste: 'We hebben ons misschien nog niet netjes voorgesteld. Wij zijn de Nachtwacht.'

Jims gezicht verraadde dat hij wist wat dat betekende. 'Zo, zeg. Proficiat!' zei hij smalend.

Keelin keek Jim strak aan. 'Trollen horen hier niet thuis.'

'En jullie wel, dan?' vroeg Jim spottend.

'Het feestje is voorbij. Wegwezen etterbak!' bromde Wilko.

De Nachtwacht ging klaarstaan

voor de terugstuurspreuk.

Jim was totaal niet onder de indruk. 'Goed hoor', lachte hij.

'Ad inferos!' klonk het.

Het silhouet van Jim begon te vervagen in een schittering van licht. Maar weet je wat vreemd was?

Hij bleef de hele tijd zwaaien.

Alsof het hem niks kon schelen dat hij terug naar de onderwereld werd verbannen.

'Vreemd', zei Keelin.

'Hij leek het helemaal niet erg te vinden om teruggestuurd te worden.'

'Hij is weg. Dat is het belangrijkste', zuchtte Wilko.

De drie vrienden keerden terug naar de herberg, waar ze een erg vrolijke Sacha aantroffen én een gedekte tafel. Wilko snoof. 'Mmm, wat ruikt het hier lekker!'

'Ja, en er zit geen look in deze keer', lachte Sacha.

Vladimir stak zijn duim in de lucht. Vampieren en look vormen een slecht huwelijk. Maar dat kon hij natuurlijk niet aan Sacha zeggen.

Wilko snoof. 'Mmm, wat ruikt dat heerlijk. En ik heb een reuzehonger!'

Sacha nam Keelin apart. Ze was opgewonden over iets.

'Jim komt ook', kirde ze blij. Mama heeft hem uitgenodigd. Het wordt zooo gezellig!'

Keelin glimlachte flauwtjes. Sacha trok naar de keuken om in de potten op het vuur te roeren. Keelin deed teken naar Vlad en Wilko.

'Oh nee, Sacha verwacht Jim', fluisterde ze.

'En dan?' vroeg Wilko.

Keelin draaide met haar ogen. 'Hij is er niet meer, weet je nog?'

'Ik vertel haar wel dat hij terug naar zijn vriendin is', zei Vladimir.

Keelin schrok. 'Nee! Dat vertel je niet! Ik doe het wel. Zoiets hoort ze beter van een vriendin.'

Ella en Sacha kwamen uit de keuken met dampende kookpotten. Ze zetten ze in het midden van een gedekte tafel. Keelin nam Sacha apart.

'Heb je even?' vroeg ze.

'Maar...' sputterde Sacha tegen.

'Het is belangrijk. Het gaat over Jim', zei Keelin.

Sacha keek ongerust.

'Wat ruikt het hier voortreffelijk!' galmde het door de herberg. Sacha en de Nachtwachters herkenden de stem meteen.

In de deuropening van de herberg stond Jim, met een hemelsbrede glimlach op zijn gezicht.

Vlad, Keelin en Wilko keken hem stomverbaasd aan.

'De dames hebben zich toch niet te hard uitgesloofd voor mij, hè?' zei Jim charmant.

Sacha glimlachte verlegen. 'Misschien een beetje.'

Jim schonk haar een glimlach terug.

Vlad, Keelin en Wilko trokken zich terug achter de bar.

'Dit is onmogelijk', siste Wilko.

'Hoe kon hij zo makkelijk terugkomen?' vroeg Keelin.

'Tovenarij?' opperde Vlad.

Plots stond Jim voor hun neus. Hij nam wat lege glazen.

'Jongens? Etenstijd!' zei hij vriendelijk. Dan dempte hij zijn stem. 'En nu weet je het,' voegde hij er vals aan toe, 'al stuur je me duizend keer weg, ik kom gewoon terug.'

'Net als onkruid, bedoel je?' snauwde Wilko.

Er hing een rare sfeer aan tafel. Terwijl Ella, Sacha en Jim zich uitstekend aan het vermaken waren, wisselden Keelin, Vlad en Wilko geërgerde blikken. Wilko draaide doelloos met zijn vork door het eten op zijn bord.

'Vind je het niet lekker?' vroeg Ella.

'Ik heb niet zo'n trek', zei Wilko.

Jim grijnsde subtiel.

'Zeg Jim...' begon Vladimir. 'Wat ben je in die schuur eigenlijk aan het maken?'

'Ik doe wat kleine herstellinkjes om de boel wat op te knappen', antwoordde hij. Hij keek naar Ella en Sacha en voegde er lachend aan toe: 'Het is niet zo fijn als de regen 's nachts op je hoofd plent.'

'Logeer toch gewoon hier, in de herberg?' stelde Vlad voor.

'Oh, wat een goed idee', zei Sacha opgewonden.

Vladimir deed er nog een schepje bovenop. 'Ella wil vast wel een prijsje voor je maken.'

'Zeker', knikte Ella.

Jim schudde het hoofd. 'Nee-nee, dat is echt niet nodig.'

'Er is nog een kamer vrij hoor, het is geen moeite', reageerde Ella.

'Dat is erg lief, maar toch bedankt. Weet je wat ik

wél wil? Nog een tweede bord van dit heerlijke maal.
't Is echt heel lekker.'

Ella was duidelijk gecharmeerd en gaf Jim nog een gulle portie van haar stoofpotje.

Vlad beseftte dat zijn plannetje mislukt was.

Hij hoopte Jim weg te houden uit het schuurtje. Dat zou hem de kans geven op onderzoek te gaan. Dan maar een andere aanpak, dacht hij bij zichzelf.

Vlad fluisterde zijn vrienden toe dat hij een kijkje wilde gaan nemen in de hooischaar. 'Hou Jim in de gaten. Zorg dat hij hier niet vertrekt!'

Vervolgens stond de vampier op. 'Ik heb nog wat dingen te doen', zei hij. 'Ik zie jullie straks nog wel.'

Hij zette er flink de pas in. Hij moest en zou te weten komen wat er in die schuur aan de gang was. Toen hij aankwam, forceerde hij het hangslot waarmee Jim de deur had afgesloten. Vladimir stapte behoedzaam naar binnen. De grond was bezaaid met materiaal: metalen buizen, pinnen, hout en nog veel meer.

'Wat kleine herstellinkjes', mompelde Vlad.

'Dat die Jim dat een ander wijsmaakt.'

Toen viel zijn oog op een vreemd, houten kistje.

Het was misschien dertig centimeter lang, tien centimeter hoog en tien centimeter breed. Het deksel was versierd met houtsnijwerk. Vlad klapte het open, maar het ding was leeg. Hij speurde in het rond. Een beetje verderop stond een ladder die naar de zoldering leidde. Daar moest hij zijn, dat voelde hij gewoon.

Boven trof Vladimir een vreemde stalen constructie aan. Ze was verbonden met allerlei andere

voorwerpen. Hij schrok op toen hij de ketting van de deur hoorde rammelen. Jim, flitste het door zijn hoofd. Wilko en Keelin hadden hem dus niet kunnen tegenhouden. Vlad transformeerde zichzelf naar zijn onzichtbare vorm en ging voorzichtig de ladder af.

Hij wandelde om Jim heen en haastte zich naar buiten. Jim keek achterdochtig op toen hij de deur van de schuur open en dicht zag gaan, maar er was niemand te zien.

Keelin, Wilko en Vlad verzamelden in de geheime kamer. Vladimir bracht gejaagd verslag uit van wat hij had gezien. Hij vertelde over de voorwerpen die hij in het schuurtje had aangetroffen, en over het stalen bouwsel.

Hij nam een blad papier en begon te schetsen. Toen hij klaar was, hield hij zijn tekening in de lucht. 'Kijk, zo zag die stalen constructie eruit.'

Vega keek naar zijn tekening en hapte naar adem.
'Oh nee!' riep hij uit.

'Wat? Wat is er Vega?' vroeg Keelin.

'Dat is een achthoek, een achthoek van staal!' Vega wees naar de boekenkast. 'Snel, neem het vijftiende boek van links, groene rug, gouden beslag, pagina 378!'

Keelin nam het grote boek en bladerde naar de juiste pagina. Er stond een tekening. Keelin legde de schets van Vlad ernaast. De twee tekeningen – die in het boek en die van Vlad – waren bijna identiek.

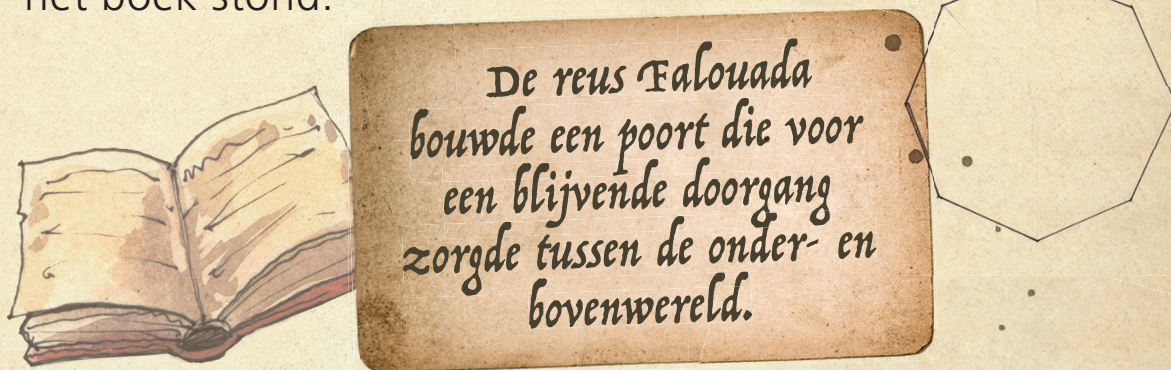
'De Poort van Falouada', las Keelin.

Vladimir keek verschrikt.

'De Poort van Falouada? Maar dat betekent...'

Vlad zweeg. De drie vrienden keken elkaar ontdaan aan. Dit was slecht nieuws. Heel slecht nieuws.

Keelin las de tekst voor die bij de tekening in het boek stond.

*De reus Falouada
bouwde een poort die voor
een blijvende doorgang
zorgde tussen de onder- en
bovenwereld.*

'Ja', knikte Vega. 'En dat betekende vijftienduizend jaar geleden de start van de Grote Strijd der Werelden.'

'Hier staat dat de reus de poort kon activeren met behulp van de toverstok van Fal.'

Keelin keek Vega aan. 'Wat is dat, die stok van Fal?'

'Neem het rode boek ernaast. Pagina 158', zei Vega.

Wilko stapte naar de boekenkast en haalde het bewuste boek van de plank. 'De toverstok van Fal is een wichelroede waarmee je een tijdelijke breuk kan maken tussen de onder- en bovenwereld, op welke plek je maar wil', las Wilko hardop.

'Nu begrijp ik het', vloekte Vlad. 'Het is dankzij die toverstok dat Jim zo snel kon terugkeren uit de onderwereld. Staat er een tekening bij van die stok?'

Wilko knikte bevestigend en gaf het boek aan Vladimir. 'Ik herken de vorm! Er lag een koffertje in de schuur met dezelfde contouren.'

Vega klonk erg ongerust. 'Jongens... Dit is een ramp.'

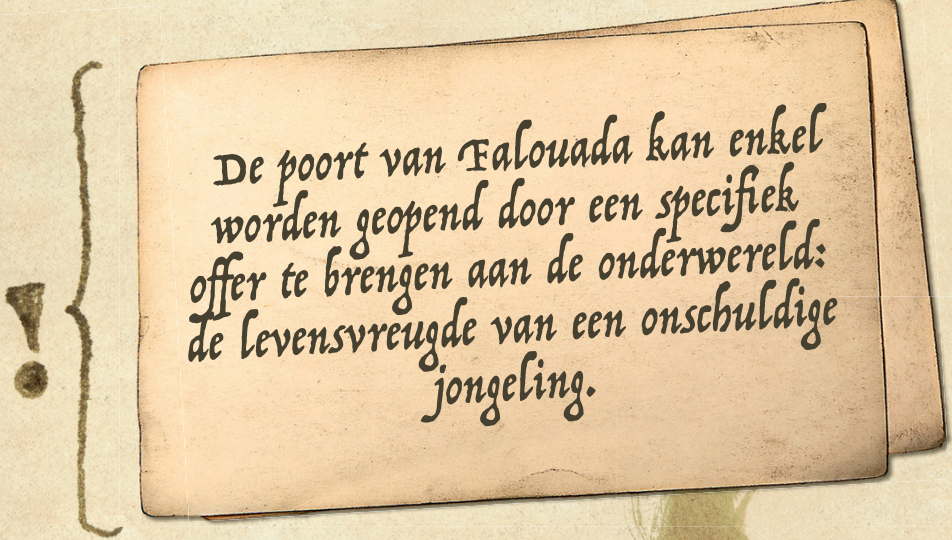
Keelin, Vlad en Wilko keken Vega aan.

'Met de toverstok van Fal en de poort van Falouada kan Jim het werk van de reus Falouada verderzetten', legde Vega uit. 'Tenminste, als hij ook nog het laatste element te pakken krijgt.'

'Welk laatste element?' vroeg Vladimir ongerust.

'Ik heb zo'n vermoeden', zei Keelin.

Ze las in het boek:

De poort van Falouada kan enkel worden geopend door een specifiek offer te brengen aan de onderwereld: de levensvreugde van een onschuldige jongeling.

'Denken jullie wat ik denk?' vroeg Keelin.

'Sacha', zei Vladimir.

Wilko liet al zijn tanden zien 'Dat nooit!' gromde hij.

De drie Nachtwachters trokken weer naar beneden, waar Ella intussen zo ongeveer klaar was met de opkuis van de herberg.

'We moeten Sacha weghouden bij Jim', zei Keelin.

'Ja, en we vernietigen de toverstok of de poort.

'Liefst beide', bromde Wilko. 'Met die trol erbij.'

Ella keek op toen de drie de keuken binnenstapte.

'Nu het werk gedaan is, zijn jullie er.'

'Sorry Ella', reageerde Keelin. 'Weet jij soms waar Sacha is?'

'Weg', antwoordde Ella.

'Toch niet naar Jim?' vroeg Wilko nogal kortaf.

'En wat is er mis met Jim?' vroeg Ella verbolgen.

'Wat is er niet mis mee...' mompelde Wilko, maar dat had Ella gelukkig niet gehoord.

'Wilko en Jim zijn niet zo'n goeie combinatie', suste Vladimir.

Ella richtte zich tot Keelin. 'Sacha is even naar de winkel. Ze is zo weer terug.'

Keelin, Vlad en Wilko liepen naar buiten.

'Ik ga Sacha opvangen bij de winkel en laat haar niet meer uit mijn zicht', zei Keelin.

'Oké, dan gaan Wilko en ik naar die trol', reageerde Vlad.

Sacha droeg een tas met boodschappen. Ze was op weg naar de schuur van Jim. Toen ze daar aankwam, zag ze dat de deur op een kier stond.

'Ji-im?' riep Sacha.

Er kwam geen reactie.

Sacha stapte naar de deur en wilde ze net opentrekken toen Jim met een zwaai naar buiten kwam.

'Hoi!' zei hij.

'Ik was in de winkel en dacht: Jim zal nog wel wat lusten', lachte Sacha. Ze haalde een reep chocolade uit de boodschappentas.

Jim nam de reep glimlachend aan. 'Jij bent te goed voor deze wereld', zei hij.

Sacha lachte verlegen.

'Weet iemand dat je hier bent?' vroeg Jim.

'Nee. Waarom?' wilde Sacha weten.

Jim draaide zijn hoofd weg van Sacha. Zijn blik werd dreigend en hij antwoordde niet op haar vraag. 'Perfect', was het enige wat hij zei.

Vlad en Wilko konden het schuurtje al zien liggen. Jim stond buiten. Nog even en ze waren van die griezel verlost. Dáchten ze. Maar toen zette Jim een stap opzij. Er stond iemand naast hem, zag Wilko. En het was... Sacha.

'Nee', gromde Wilko. Hij wilde meteen overgaan tot de aanval, maar Vlad hield hem tegen.

'Rustig. Ik zorg voor de toverstok en jij brengt Sacha eerst in veiligheid. Daarna rekenen we samen af met Jim.'

Vlad haalde zijn gsm boven en belde naar Keelin. 'Keelin? Vlad hier. Kom naar de schuur. Sacha is hier!' Keelin schrok. 'Wat?! Ik kom eraan. En Vlad... doe geen domme dingen!'

Wilko stapte op Jim en Sacha af. 'Sacha, ik moest je komen zoeken van Ella. Je moet naar huis.'

'Waarom heeft ze niet gewoon gebeld?' vroeg Sacha.

'Weet ik veel', antwoordde Wilko.

'Maar je moet met mij mee.'

Wilko nam Sacha bij de arm. Maar dat was buiten Jim gerekend.

'Ella vindt het vast niet erg als ze bij mij is', zei hij, terwijl hij Sacha bij haar andere arm nam.

Sacha worstelde zich los uit Wilko's greep.

'Ze gaat mee. Nu!' zei Wilko streng. Zo streng dat het Sacha verwarde.

'Misschien moet Sacha zelf beslissen?' suggereerde Jim fijntjes.

'Ik blijf. Zeg maar tegen mama dat...'

Wilko onderbrak haar.

'Oké. Dan blijf ik ook.

Jimmieboy, kerel, mag ik eens in die schuur van jou kijken?' zei Wilko sluw.

'Weet je, Sacha, bij nader inzien: ga maar naar huis. Ella heeft je vast dringend nodig', zei Jim vriendelijk.

Wilko grijnsde.

Jim nam Sacha's handen liefdevol in de zijne.

'Ga maar snel even kijken.' Hij trok haar dichterbij en keek nu diep in Sacha's ogen. 'Maar kom je direct weer terug?' fluisterde hij.

Dankzij zijn scherpe wolvengehör pikte Wilko het ook op. 'Ik dacht het niet', mompelde hij zacht tegen zichzelf.

Jim gaf Sacha een zachte zoen op haar wang. Het was genoeg om Sacha te doen smelten. Ze ging mee met Wilko, maar de dromerige blik in haar ogen sprak boekdelen.

Vlad had zichzelf onzichtbaar gemaakt en het tafereel tussen Jim, Wilko en Sacha van nabij gevolgd. Nu Wilko Sacha naar huis bracht, kon hij aan de slag. Hij sloop naar de houten schuur en keek door een kier tussen de planken naar binnen.

Vladimir zag dat Jim in de weer was met de poort naar de onderwereld. Wat verderop ontdekte hij het koffertje, met daarin de toverstok van Fa. Vlad besloot naar binnen te sluipen. Eerst begaf hij zich muistil naar de poort die de trol had gebouwd. Hij haalde een pin weg, in de hoop dat het ding daardoor niet zou werken. Toen liep Vlad – nog steeds onzichtbaar – naar het koffertje met de toverstok. Hij tilde het deksel op, maar de stok was weg.

Op datzelfde moment liep Wilko met Sacha door het bos. Dat was de kortste weg terug naar Schemermeer.

‘Die Jim is niet te vertrouwen’, zei Wilko.

Daar was Sacha het niet mee eens.

‘Hij is lief, romantisch en eerlijk!’

‘Hij is een slijmbal. Dat is wat hij is’, reageerde Wilko.

‘Ik zie momenteel maar één slijmbal’, antwoordde Sacha kribbig.

Het gekibbel van Wilko en Sacha werd onderbroken door Keelin, die hen vanuit de tegenovergestelde richting tegemoet kwam gewandeld.

‘Ah, jullie hier?’ zei ze gespeeld verbaasd.

‘Ik breng Sacha naar huis’, zei Wilko. Hij keek zenuwachtig achterom, in de richting van de schuur.

‘En ik heb geen begeleiding nodig’, klonk het nors uit Sacha’s mond.

Wilko en Keelin wisselden een snelle blik. Keelin gaf met een klein knikje te kennen dat Wilko best kon

terugkeren naar de schuur, om Vlad te helpen. Wilko draaide zich om en beende weg. Keelin keek Sacha aan. 'Zal ik even meelopen?' vroeg ze, waarna ze haar arm in die van Sacha haakte.

'Dat is niet nodig', antwoordde Sacha.
'Ik wil even alleen zijn.'

Keelin liet haar vriendin weer los en keek haar na terwijl ze wegwandelde.

In de schuur keek Jim naar het koffertje. Hij glimlachte. 'Is dit misschien wat je zoekt?' vroeg hij, terwijl hij de toverstok in de lucht hield.

Vladimir draaide zich abrupt om. 'Geef me de stok', gebod Vlad.

Jim draaide zich in de richting vanwaar Vlads stem kwam. 'Dan moet je wel zichtbaar worden. Als ik je niet zie, kan ik je de stok niet geven.'

Vlad maakte zichzelf weer zichtbaar en stapte vervolgens tevoorschijn van achter wat hooibalen.

Er verscheen een valse grijns op Jims gezicht.

'Waarom wil je in godsnaam die poort activeren?' vroeg Vlad.

'Omdat die poort mij schatrijk gaat maken.'

'Je zal een oorlog starten waar iedereen bij verliest. Zowel de mensen als de wezens', zei Vlad.

'Gelukkig is de Nachtwacht er om de mensen te beschermen, niet?' reageerde Jim, die vervolgens transformeerde tot zijn trollengedaante. Op datzelfde moment vloog de deur van de schuur open en stormde weerwolf Wilko grommend naar binnen.

'Heb je de toverstok?' riep hij naar Vlad.

De twee keken elkaar aan. Vlad schudde van niet.

'Dan zal ik een handje helpen', zei Wilko.

Vlad transformeerde tot vampier.

De vrienden gingen zij aan zij staan, en gingen vervolgens samen in de aanval.

De trol was niet onder de indruk. Hij grijnsde en verroerde geen vin. Hij bleef gewoon koelbloedig staan waar hij stond. Toen Vlad en Wilko bijna bij hem waren, maakte hij snel een gebaar met de stok. Voor zich zagen de twee Nachtwachters de poort naar de onderwereld opengaan. Ze konden niet meer afremmen en werden opgeslokt door het gat. Daarna sloot de doorgang zich weer. De trol lachte een gemene, zelfvoldane lach.

'Eindelijk van dat gezeur af', mompelde hij.

Toen viel zijn oog op de poort. Er zat een stukje los, zag hij. De trol herstelde de sabotage van Vlad. Hij was er zich niet van bewust dat hij ondertussen in de gaten werd gehouden door Keelin. Die trok zich geschrokken terug van de kier waar ze zonet nog doorheen stond te staren. Ze moest naar Vega en wel zo snel mogelijk.

Vega ijsbeerde heen en weer in zijn boek. 'Vladimir en Wilko kunnen onmogelijk zelf terug naar boven komen', mijmerde hij.

'Maar dat kan toch niet?' zei Keelin. 'Staat er in de boeken geen andere manier om te reizen tussen de werelden?'

'Negatief', antwoordde Vega. 'En maar goed ook.'

'Maar er moet toch een manier zijn om mijn vrienden te redden?' zei Keelin wanhopig.

Vega staaarde voor zich uit. 'De enige manier is... nee, laat maar.'

'Zeg het.'

'De enige manier om Vlad en Wilko te bevrijden is door de trol zijn poort te laten activeren', zei Vega.

Keelins gezicht vertrok. 'Maar daarvoor heeft hij Sacha nodig.'

'Tja...' reageerde Vega.

'Nee', zei Keelin fel. 'Ik ga Sacha niet opofferen.'

Ze liep via de geheime

doorgang de Nachtwachtzolder uit.

'Het is de enige manier!' riep Vega haar nog na.

Keelin ging naar de keuken en haalde het slaapkruid boven dat ze nog snel had meegegrist in de geheime kamer. Ze strooide het over een portie versgebakken koekjes. Daar was ze net klaar mee toen Sacha opdook.

'Hey Keelin', zei ze, maar ze liep meteen door naar de voordeur.

'Nee, wacht!' riep Keelin.

Sacha keek om.

'Zin in een koekje?' vroeg Keelin. Ze hield de zak met koekjes uitnodigend open.

'Geen tijd. Ik moet naar Jim.'

Keelin moest snel zijn, besepte ze. 'Maar ik had megaveel zin in wat girl talk', zei ze overdreven enthousiast, al had Sacha dat niet in de smiezen.

'Ik wil alles weten over Jim. Wat een droomjongen!'

Sacha glimlachte. Wat girl talk over Jim, dat zag ze wel zitten. 'Oké, ik heb wel even tijd. Weet je, daarstraks was hij zooo grappig!'

'Vertel me alles', antwoordde Keelin, terwijl ze Sacha opnieuw een koekje aanbood. Deze keer nam Sacha een koekje om het meteen gulzig naar binnen te werken.

'Goh, wat zei hij nu weer? Je moest erbij zijn! En zijn lach, oh, en hij is zo'n goeie luisteraar.' Sacha was behoorlijk hyper en ratelde maar door.

Keelin luisterde, knikte af en toe en wachtte geduldig tot het slaapkruid zijn werk zou doen.

'En... hij is... zo attent...' zei Sacha slaperig.

Ze geeuwde en liet haar hoofd steunen op haar rechterhand. 'En he... le... maal niet s-s-saai.'

Sacha knikkebolde nog even, maar ze kon haar ogen gewoon niet langer openhouden en viel als een blok in slaap.

Keelin haalde opgelucht adem.

'Wat is het plan?' vroeg Vega wat later, toen Keelin weer in de geheime kamer was.

Keelin was in de weer met kruiden en brouwsels. 'Ik ga iets heel gevaarlijks doen, iets wat ik nog nooit gedurfd heb. Maar nu moet het.'

Keelin toonde Vega een recept uit haar boek.

De geest schrok. 'Duplicatiepoeder? Maar dat is levensgevaarlijk', protesteerde hij. 'Niemand weet of het zal werken op een levend wezen.'

'Ik heb geen keuze, Vega', antwoordde Keelin vastberaden.

Vega zag er nu zelfs voor een geest erg bleek uit. Als Keelin zichzelf zou dupliceren om de trol in de val te lokken, zou ze dat misschien niet overleven...

'Ik ben er.'

Jims ogen begonnen te schitteren. Hij draaide zich om, blij dat het grote moment eindelijk zou aanbreken. Maar hij zag niet het gezicht dat hij gehoopt had te zien. Niet Sacha maar Keelin was de schuur binnengestapt.

Jims gezicht vertrok.

'Wat doe jij hier?' vroeg hij. Hij greep onmiddellijk naar de toverstok van Fal en wilde ermee uithalen.

'Had je een andere "jongeling" verwacht, misschien?' vroeg Keelin fijntjes.

Jim liet de toverstok zakken. Hij keek gealarmeerd.

'Ik weet dat je Sacha nodig hebt om je poort te activeren', zei Keelin.

'Heel slim van je.'

'Je laat haar met rust! Begrepen?' sprak Keelin dreigend.

'Sorry... maar toch maar niet', grijnsde Jim vals. Hij richtte de stok weer dreigend op Keelin.

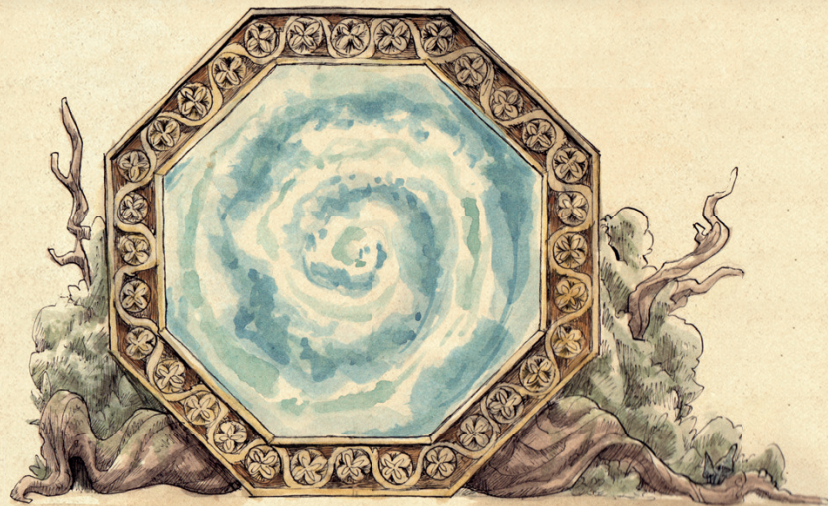
'Neem mij', zei Keelin snel. 'Mijn leven in de plaats van dat van Sacha.'

Keelin stapte naar de poort en nam kordaat plaats. 'Waarom zou je nog op Sacha wachten? Je kan je poort nu meteen activeren, met mij.'

Dat aanbod klonk Jim als muziek in de oren. Hij liep gretig naar de poort en duwde Keelin voor zich uit tot ze op een bepaalde plek stond.

Dwergachtige.

Hij spreidde haar armen zo dat ze de constructie raakten. Vervolgens klikte hij de stok van Fal op zijn plaats. De poort lichtte op en kwam tot leven. Keelins gezicht vertrok. Ze voelde hoe de energie uit haar lichaam werd gezogen.

'Het werkt!' juichte Jim.

Achter hem kwam iemand de schuur binnengeslopen zonder dat Jim het merkte. Het was Keelin... De échte Keelin. Ze was erin geslaagd zichzelf zonder kleerscheuren te verdubbelen, tot grote opluchting van Vega.

Keelin verstopte zich achter wat hooibalen en aanschouwde het onrustwekkende tafereel. Jim stond handenwrijvend te genieten, terwijl de poort zich oplaadde met de energie van de dubbelgangster van Keelin. De echte Keelin keek om zich heen, raapte een steen op van de grond en gooide hem helemaal naar de andere kant van de schuur, waar hij met een knal tegen de muur terechtkwam.

Jim keek op en stapte in de richting van het geluid. Keelin, de echte, sloop achter hem door naar de poort. Daar wisselde ze eerst een blik met haar tweede ik, om vervolgens door de poort de onderwereld in te stappen.

'Waar zijn jullie?' riep Keelin.

In de schuur keek Jim ondertussen nog steeds achterdochtig om zich heen. Toen hij alles doorzocht had, werd hij weer rustiger. De kust was veilig. Jim nam zijn trollengedaante aan en stapte terug naar de poort. Hij ging er pal voor staan en spreidde zijn armen.

'De poort van Falouada is eindelijk opnieuw open. Kom, vrienden!' zei de trol gewichtig.

Er doemde een grote schaduw op in de poort. Een schaduw die monsterlijke proporties aannam.

De trol kon zijn vreugde amper bedwingen.

'Welkom!' riep hij.

De schaduw kwam dichterbij. Uit de nevelen van de onderwereld doemden niet één maar drie monsters op. Ze stapten door de poort de schuur en dus ook de mensenwereld in. De ogen van de trol werden groot. Voor hem stonden Vlad, Keelin en Wilko en ze keken hem bepaald strijdlustig aan.

'Nee!' riep hij. Hij spurte naar de deur, maar dat was buiten Vlad gerekend, die de trol makkelijk inhaalde dankzij zijn vampiersnelheid. Hij versperde de trol de weg. Die rende dan maar terug naar de poort.

Misschien kan ik die toverstok nog te pakken krijgen

en dan ben ik weer in het voordeel, bedacht hij.

Maar daar stak Wilko dan weer een stokje voor. Hij ging dreigend voor de trol staan, gromde al zijn tanden bloot en nam Jim vervolgens bij zijn kraag. Achter hem bevrijdde Vlad Keelins dubbelgangster. De poort tussen de onder- en de bovenwereld verdween.

Wilko gooide de stok naar de echte Keelin. Ze ving het ding moeiteloos op en legde het op haar linkerhand. Met haar rechterhand haalde ze wat elfenstof uit haar haren.

'Aborisco,' sprak Keelin, waarna ze het elfenstof over de toverstok liet dwarrelen. De verdwijnspreuk miste haar effect niet. Het ene moment lag de stok nog in haar hand, het andere moment was hij verdwenen. Hij leek wel in rook opgegaan.

Wilko dwong de trol op zijn knieën. De griezel smeekte om genade.

Vlad, die naast Wilko was komen staan, schudde het hoofd. 'Te laat', zei hij streng.

De drie Nachtwachters brachten hun magische voorwerpen samen. Keelin sprak, zoals steeds, de belangrijkste woorden die zij en haar vrienden kenden. 'Ad inferos!'

De voorwerpen lichtten op en vuurden een fel wit licht af op de trol. Die probeerde zich nog te verzetten, maar dat was zinloos. Zijn gedaante vervaagde tot hij nog een wolkje stof was, dat vervolgens neerddarrelde op de grond.

'Tot nooit meer', zei Wilko.

Vlad keek Keelin aan. 'Bedankt. Zonder jou zaten Wilko en ik voorgoed vast in de onderwereld.'

Keelin knikte. Haar dubbelgangster kwam naast haar staan. Keelin draaide zich naar haar toe. 'Je was geweldig!' glimlachte ze.

'Nee,' zei de tweede Keelin, 'Jij was geweldig!'

De twee gniffelden, terwijl de jongens met hun ogen rolden.

'Oh, boy,' reageerde Wilko, 'er zijn té veel Keelins hier.'

De twee Keelins gingen naast elkaar staan.

'Bedankt voor je hulp', zei Keelin tegen haar dubbelgangster. Toen smolten de twee samen tot één enkele gedaante.

'Spijtig', zei de echte Keelin. 'Ik ga haar missen.'

'Het is beter zo', plaagde Vlad. 'Twee Keelins, dat zou niemand overleven.'

De drie Nachtwachters schoten in de lach.

De volgende dag zaten Keelin, Vlad en Wilko samen aan een tafeltje op het terras van de herberg. Vooral Wilko was erg in zijn nopjes.

'Zo vrolijk', zei Keelin.

'Inderdaad', pikte Vlad in. 'Hoe komt het?'

'Oh, gewoon... Alles is weer rustig in Schemermeer', antwoordde Wilko. 'En vooral trolvrij', voegde hij er met een knipoog aan toe.

Sacha zag haar drie vrienden zitten en stapte op hen af. Ze liet zich op een stoel zakken.

'Moet je nu iets weten?' vroeg ze. 'Jim is weg. De schuur is helemaal leeg.'

'Echt waar?' vroeg Wilko.

'Oh nee', zei Vlad, op een toon die moest onderstrepen hoe erg hij het vertrek van Jim vond.

'Er lag enkel een briefje voor mij', vervolgde Sacha.

Wilko keek weg en dronk nonchalant van zijn drankje, terwijl Sacha het briefje bovenhaalde. Ze las het voor.

'Liefste Sacha. Hier neem ik afscheid. Er valt nog zoveel te ontdekken in de wereld en de lokroep van het avontuur kan ik niet weerstaan. Maar ik koester elke seconde die ik met jou heb mogen delen. Jij verdient een jongen die de maan voor jou wil vangen. Mijn leven is mooier omdat jij erin zat. Veel liefs, Jim.'

'Zo mooi', zei Keelin.

'Ja... Ik zal hem nooit vergeten', zuchtte Sacha.

Vlad en Keelin wisselden een blik. Wilko stond op en ging ervandoor.

'Goed gedaan, Vlad', zei Keelin.

'Euh... ik zit hier voor niks tussen. Ik heb dat briefje niet geschreven!' antwoordde Vlad.

'Maar wie heeft dan...' Keelin stopte halverwege haar zin.

Ze keek naar Wilko, die over het dorpsplein wegwandelde. Vlad volgde haar blik.

'Die wolf kan nog gevoelig uit de hoek komen', zei Keelin.

'Mja, maar een schoothondje zal hij toch nooit worden', knipoogde Vlad.

De twee schoten in de lach, terwijl Wilko om de hoek verdween.

